

POSELSTVÍ PAPEŽE FRANTIŠKA KE SVĚTOVÉMU DNI MISÍ 2024

(20. 10. 2024)

Jděte a pozvěte na hostinu všechny (srov. Mt 22,9)

Drazí bratři a sestry,

pro letošní Světový den misí jsem vybral téma evangelijního podobenství o svatební hostině (srov. Mt 22,1-14). Když hosté pozvání odmítli, říká král, hlavní hrdina vyprávění, svým služebníkům: „Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete“ (v. 9). Zamyslíme-li se nad tímto klíčovým veršem v kontextu podobenství a Ježíšova života, můžeme vyzdvihnout některé důležité aspekty evangelizace. Ukazují se jako zvláště důležité pro nás všechny, Kristovy učedníky-misionáře v této závěrečné fázi synodální cesty, která má v souladu s mottem „*Společenství, spoluúčast, poslání*“ znovu podnítit církve k jejímu prvořadému úkolu – k hlásání evangelia v současném světě.

1. „Jděte a pozvěte!“

Misie jako neúnavné vycházení a zvaní na Pánovu slavnost

Na začátku králova příkazu služebníkům jsou dvě slovesa, která vyjadřují podstatu celého poslání: „jděte“ a „pozvěte“.

Pokud jde o první z nich, je třeba připomenout, že služebníci byli již dříve vysláni, aby předali královo poselství pozvaným hostům (srov. v. 3-4). To znamená, že misie je neúnavné kráčení k celému lidstvu, které má být pozváno k setkání s Bohem a ke společenství s ním. Neúnavné! Bůh, veliký v lásce a bohatý na milosrdenství, neustále vychází vstříc každému člověku, aby ho pozval ke štěstí do svého království, navzdory lhostejnosti nebo odmítnutí. Proto se Ježíš Kristus, Dobrý pastýř a Otcův posel, vydal hledat ztracené ovce izraelského lidu a toužil jít ještě dál, aby oslovil i ty nejvzdálenější ovce (srov. Jan 10,16). Před svým zmrtvýchvstáním i po něm řekl učedníkům „Jděte!“, čímž je zapojil do svého poslání (srov. Lk 10,3; Mk 16,15). Proto bude církve i nadále překonávat všechny hranice, neúnavně znovu a znovu vycházet, aniž by klesala na duchu kvůli těžkostem a překážkám, aby věrně plnila poslání přijaté od Pána.

Využívám této příležitosti, abych poděkoval misionářům a misionářkám, kteří odpověděli na Kristovo volání, zanechali vše a vydali se daleko od své vlasti, aby přinášeli dobrou zprávu tam, kde ji lidé ještě neslyšeli, nebo ji přijali teprve nedávno. Drazí, vaše velkorysé nasazení je hmatatelným vyjádřením závazku poslání *ad gentes*, které Ježíš světil svým učedníkům: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy (Mt 28,19). Proto nepřestáváme prosit Boha a děkovat mu za nová a hojná misionářská povolání pro evangelizační dílo až na konec světa.

A nezapomínejme, že každý křesťan je povolán k účasti na tomto univerzálním poslání vlastním evangelním svědectvím všude tam, kde se nachází, aby celá církev stále vycházela se svým Pánem a Mistrem na „rozcestí“ dnešního světa. Ano, „dnešní drama církve spočívá v tom, že Ježíš stále klepe na dveře, ale zevnitř, abychom ho pustili ven! Tak často jsme církví [...], která nepouští Pána ven, která si ho drží jako „něco svého“. Pán však přišel kvůli misii a chce, abychom byli misionáři“ (*Promluva k účastníkům konference pořádané Dikasteriem pro laiky, rodinu a život 18. února 2023*). Kéž jsme my všichni pokřtění připraveni znovu vyjít, každý podle svého životního stavu, a začít nové misijní dílo jako na úsvitu křesťanství!

Vrátíme-li se k příkazu krále služebníkům v podobenství, vyjítí jde ruku v ruce s povoláním, přesněji řečeno s *pozváním*: „Pojďte na svatbu!“ (Mt 22,4). To naznačuje další, neméně důležitý aspekt

poslání svěřeného Bohem. Jak si lze představit, tito služebníci-poslové předávali panovnickovo pozvání naléhavě, ale také s velkou úctou a laskavostí. Stejně tak poslání přinášet evangelium každému stvoření musí nutně mít stejný styl jako má ten, koho hlásáme. Jestliže světu hlásají „krásu spásonosné lásky Boží zjevené v Ježíši Kristu, jenž zemřel a vstal z mrtvých“ (Apošt. exhort. *Evangelii gaudium*, 36), ať tak učedníci-misionáři činí radostně, velkodušně a s vlídností, která je ovocem Ducha Svatého v nich (srov. Gal 5,22); bez nátlaku, donucování a proselytismu, vždy s blízkostí, soucitem a něhou, které odrážejí Boží způsob bytí a jednání.

2. „Na hostinu“

Eschatologická a eucharistická perspektiva poslání Krista a církve

V podobenství král žádá služebníky, aby předali pozvání na svatební hostinu jeho syna. Taková hostina odráží hostinu eschatologickou, je obrazem konečné spásy v Božím království, která se uskuteční od nynějška s příchodem Ježíše, Mesiáše a Božího Syna, jenž nám daroval život v hojnosti (srov. Jan 10,10). Symbolizuje ji prostřený stůl, „šťavnatá jídla a vybraná vína“, až Bůh „zničí smrt navždy“ (Iz 25,6-8).

Kristovo poslání je posláním plnosti času, jak prohlásil na úvod svého kázání: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království“ (Mk 1,15). Kristovi učedníci jsou tedy povoláni pokračovat v poslání svého Mistra a Pána. Připomeňme si v této souvislosti učení Druhého vatikánského koncilu o eschatologické povaze misijního závazku církve: „Misijní činnost se tedy rozvíjí v časovém rozpětí mezi prvním a druhým Pánovým příchodem [...]. Neboť dříve než Pán přijde, je třeba hlásat evangelium všem národům“ (Dekr. *Ad gentes*, 9).

Víme, že misijní horlivost prvních křesťanů měla silný eschatologický rozměr. Cítili naléhavost hlásání evangelia. I dnes je důležité zachovat si tuto perspektivu, protože nám pomáhá evangelizovat s radostí těch, kteří vědí, že „Pán je blízko“, a s nadějí těch, kteří směřují k cíli, v němž budeme všichni s Kristem na jeho svatební hostině v Božím království. Zatímco tedy svět nabízí různé „hostiny“ konzumu, sobeckého blahobytu, hromadění a individualismu, evangelium všechny zve k božské hostině, kde vládne radost, sdílení, spravedlnost a bratrství ve společenství s Bohem a s bližními.

Tato plnost života, Kristův dar, je předjímana již nyní v eucharistické hostině, kterou Církev slaví na Pánův příkaz a na jeho památku. A tak je pozvání na eschatologickou hostinu, které přinášíme všem v rámci evangelizačního poslání, neodmyslitelně spjata s pozváním k eucharistickému stolu, kde nás Pán sytí svým slovem a svým Tělem a Krví. Jak učil Benedikt XVI., „v každém slavení eucharistie se svátostně uskutečňuje eschatologické shromáždění Božího lidu. Eucharistická hostina je skutečným předznamenáním závěrečné hostiny, kterou ohlašovali proroci (srov. Iz 25,6-9) a Nový zákon ji popisuje jako „Beránkovu svatbu“ (Zj 19,7.9), která se má slavit v radosti společenství svatých“ (Apošt. exhort. *Sacramentum caritatis*, 31).

Proto jsme všichni povoláni k tomu, abychom každou Eucharistii prožívali intenzivněji ve všech jejích aspektech, zejména v eschatologickém a misijním. V této souvislosti zdůrazňuji, že „nemůžeme přistoupit k eucharistickému stolu, aniž bychom se nechali vtáhnout do misijního pohybu, který vychází z Božího Srdce se záměrem dospět ke všem lidem (*tamtéž*, 84). Eucharistická obnova, kterou mnohé místní církve chvályhodně rozvíjí v postcovidovém období, bude také zásadní pro oživení misionářského ducha v každém věřícím. S oč větší vírou a vroucím srdcem bychom měli při každé mši provolávat: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste!“

Proto bych chtěl v tomto roce zaměřeném na modlitby v rámci příprav na jubileum 2025 všechny vyzvat, aby zintenzivnili především účast na mši svaté a modlitbu za evangelizační poslání církve. Poslušna Spasitelovým slovům nepřestává při každém eucharistickém a liturgickém slavení v modlitbě Otče náš k Bohu volat: „Přijď království tvé!“ Každodenní modlitba a zvláště Eucharistie z nás takto činí poutníky-misionáře naděje na cestě k věčnému životu v Bohu, ke svatební hostině, kterou Bůh připravil pro všechny své děti.

3. „Všechny“

Univerzální poslání Kristových učedníků a církev zcela synodální-misionářská

Třetí a poslední zamyšlení se týká příjemců králova pozvání, tedy „všech“. Jak jsem zdůraznil, „toto je jádrem misie, ono „všichni“, aniž bychom kohokoli vylučovali. Každé naše poslání tedy vyvěrá z Kristova Srdce, aby všechny přitáhlo k sobě.“ (*Promluva k účastníkům Generálního shromáždění Papežských misijních děl 3. června 2023*). I dnes, ve světě zmítaném rozdělením a konflikty, je Kristovo evangelium něžným a silným hlasem, který vybízí lidi, aby se setkali, uznali jeden druhého za bratra a radovali se z harmonie v odlišnosti. Bůh chce, aby „se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy“ (1 Tim 2,4). Proto při své misijní činnosti nikdy nezapomínejme, že jsme poslání hlásat evangelium všem, a to „nikoli jako někdo, kdo ukládá nový závazek, nýbrž jako někdo, kdo sdílí radost, ukazuje krásné obzory a nabízí lákavou hostinu“ (Apošt. exhort. *Evangelii gaudium*, 14).

Kristovi učedníci-misionáři mají vždy na srdci starost o všechny lidi v jakémkoli sociálním nebo morálním postavení. Podobenství o hostině nám říká, že na králův rozkaz služebníci „shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré“ (Mt 22,10). Navíc právě „žebráci, mrzáci, slepí a chromí“ (Lk 14,21), tedy ti poslední a odstrčení na okraj společnosti, jsou královými zvláštními hosty. Synova svatební hostina, kterou Bůh připravil, tedy zůstává navždy otevřená všem, protože velká a bezpodmínečná je jeho láska ke každému z nás. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Všichni, každý muž a každá žena, jsou příjemci Božího pozvání k účasti na jeho proměňující a spásonosné milosti. Je třeba pouze říci „ano“ tomuto bezplatnému božskému daru, přijmout ho a nechat se jím proměnit, odít se do něj jako do „svatebního roucha“ (srov. Mt 22,12).

Misie pro všechny vyžaduje úsilí všech. Je proto nutné pokračovat v cestě k plně synodálně-misijní církvi ve službě evangeliu. Synodalita je sama o sobě misijní a, naopak, misie je vždy synodální. Proto je dnes úzká misijní spolupráce v univerzální církvi i v místních církvích ještě naléhavější a potřebnější. Ve smyslu Druhého vatikánského koncilu a mých předchůdců doporučuji všem diecézím světa službu Papežských misijních děl, která jsou hlavním prostředkem „jednak k probouzení citění opravdu univerzálního a misionářského v katolicích, jednak k zorganizování úspěšných sbírek ve prospěch všech misí, aby se jejich výtěžek dal rozdělit úměrně potřebám“ (Dekr. *Ad gentes*, 38). Proto jsou sbírky ze všech místních církví ve Světový den misí zcela určeny pro Všeobecný fond solidarity, z něhož poté Papežské dílo šíření víry jménem papeže rozděluje prostředky na potřeby všech církevních misí. Prosme Pána, aby nás vedl a pomáhal nám, abychom byli církví více synodální a více misijní (srov. *Homilie při závěrečné mši řádného generálního shromáždění synody biskupů 29. října 2023*).

Nakonec obraťme svůj pohled k Marii, která prožila první Ježíšův zázrak právě na svatební hostině v Káně Galilejské (srov. Jan 2,1-12). Pán daroval novomanželům a všem hostům hojnost nového vína jako předzvěst svatební hostiny, kterou Bůh připravuje pro všechny na konci časů. Prosme i dnes o Mariinu mateřskou přímluvu za evangelizační poslání Kristových učedníků. S radostí a péčí naší Matky, se silou něhy a lásky (srov. *Evangelii gaudium*, 288), krácejme a přinášejme všem pozvání Krále Spasitele. Svatá Maria, Hvězdo evangelizace, oroduj za nás!

Dáno v Římě u Sv. Jana v Lateránu dne 25. ledna 2024,
na svátek Obrácení svatého Pavla.

FRANTIŠEK